

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobkyne: **A. D.**, *zastúpená: Mgr. J. B., advokát*, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: SVS-230-2009/00369/TJH zo dňa 10. februára 2009, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 95/2009-28 zo dňa 20. januára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 2 S 95/2009-28 zo dňa 20. januára 2010 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SVS-230-2009/00369/TJH zo dňa 10. februára 2009 ako aj rozhodnutie Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-PR-167/3-08V21 JGA zo dňa 24. októbra 2008 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** **žalovanému** na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Žalovaný je **povinný** zaplatiť žalobkyni titulom náhrady trov konania sumu 277,81€ na účet právneho zástupcu žalobkyne Mgr. B., do 10 dní od doručenia rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 2 S 95/2009-28 z 20. januára 2010 zamietol žalobu žalobkyne proti rozhodnutiu žalovaného č. SVS-230-2009/00369/TJH zo dňa 10. februára 2009, ktorým žalovaný správny orgán zamietol odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu Obvodného úradu v Bratislave, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-PR-167/3-08V21 JGA zo dňa 24. októbra 2008 a zároveň toto rozhodnutie potvrdil s tým, že pokuta za spáchanie priestupku na úseku štátneho občianstva podľa § 9b ods. 1 písm. c/ zákona č. 40/1993 Z. z. o štátnom občianstve v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnom občianstve“), ktorého sa dopustila tým, že do 30 dní od oznámenia neplatnosti osvedčenia o štátnom občianstve Slovenskej republiky, ktoré bolo vydané na jej meno dňa 16. apríla 2004, nevrátila toto Ministerstvu vnútra SR, hoci bola na jeho vrátenie opakovane vyzvaná a teda úmyselne porušila povinnosť uloženú v § 9a ods. 11 zákona o štátnom občianstve, vo výške 3 319,--€, jej bola uložená odôvodnene.

Po preskúmaní predmetného rozhodnutia ako aj postupu správneho orgánu dospel krajský súd k záveru, že tieto sú vecne správne a v súlade so zákonom, pričom preskúmal aj oznámenie Ministerstva vnútra SR, sekcie verejnej správy, odboru štátneho občianstva zo 6. augusta 2007 č. 223-2007/08035, nakoľko preskúmané správne rozhodnutia nadväzujú na toto oznámenie, ktoré žalobkyňa v žalobe spochybňovala tvrdením, že nebolo preukázané, že by nebola štátnym občanom SR, keďže predmetné oznámenie nesprávne právne posúdilo existenciu domniek a pochybností o štátnom občianstve žalobkyne.

Po preskúmaní tohto oznámenia sa krajský súd stotožnil s názorom žalovaného, že podľa právnej úpravy platnej v čase narodenia žalobkyne, narodením nadobudli československé štátne občianstvo iba deti československého štátneho občana. Otec žalobkyne gróf A. K. nebol v čase narodenia žalobkyne československým štátnym občanom, pričom táto skutočnosť je jednoznačne potvrdená záznamom v rodnej matrike, kde v zápise o narodení otca žalobkyne je dňa

14. novembra 1932 zaznamenané prepustenie zo zväzku československého štátneho občianstva. Ďalším dôkazom podľa názoru krajského súdu je aj zápis v sčítacom hárku zo sčítania ľudu v roku 1940, kde má otec žalobkyne uvedenú maďarskú štátnu príslušnosť. V čase narodenia žalobkyne ani jeden z jej rodičov nebol československým štátnym občanom a preto žalobkyňa nemohla nadobudnúť občianstvo, ktoré nemali jej rodičia. Uvedené skutočnosti teda podľa názoru krajského súdu jednoznačne preukazujú zákonnosť postupu správnych orgánov, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého ako aj prvostupňového rozhodnutia a obsah správneho spisu preukazuje, že skutkový stav veci bol správnymi orgánmi zistený dostatočne.

V predmetnom oznámení ministerstvo žalobkyňu podrobne informovalo o tom, že zistenie neplatnosti jej štátneho občianstva bolo vykonané v súlade s právnymi predpismi, a zároveň bola oboznámená s tým, že nevrátenie osvedčenia o štátnom občianstve je priestupkom.

Krajský súd mal za preukázané, že žalobkyňa ani po tejto opakovanej výzve osvedčenie o štátnom občianstve nevrátila a preto následne ministerstvo listom z 9. decembra 2007 požiadalo príslušný správny orgán o prejednanie jej priestupku.

Pri rozhodovaní o sankcii uloženej žalobkyňi postupovali správne orgány podľa názoru krajského súdu v súlade so zákonom a neporušili § 9b ods. 1 písm. c) zákona o štátnom občianstve, pričom správne vychádzali z existujúceho stavu.

Pokiaľ ide o návrh žalovaného vyslovený vo vyjadrení k obsahu žaloby ohľadne zrušenia napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že toto vydal nepríslušný odbor žalovaného, bol krajský súd toho názoru, že jednak táto námietka nebola medzi žalobnými dôvodmi, ktorými je súd viazaný, keďže preskúmaval rozhodnutie a postup správneho orgánu len v medziach žaloby a zároveň nešlo o takú skutočnosť, ktorá by znamenala nulitu správneho aktu, na ktorú by krajský súd musel prihliadnúť z úradnej povinnosti, t.j. aj bez námietky žalobkyne. Navyše krajský súd upozornil na to, že ak je žalovaný názoru, že vydal nezákonné rozhodnutie, má sám právne možnosti na nápravu takéhoto stavu.

Proti rozsudku krajského súdu podala včas odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil a vec vrátil správne orgánu na ďalšie konanie a rozhodnutie z dôvodu, že sa jej postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, pretože

nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Tiež poukázala na to, že o strate jej štátneho občianstva sa fakticky rozhodlo v oznámení Ministerstva vnútra SR zo 6. augusta 2007 č. 223-2007/08035 (ďalej len „Oznámenie“), avšak neprebehlo žiadne správne konanie, ktorého by bola účastníčkou a o tejto skutočnosti nebolo vydané žiadne správne rozhodnutie.

Podľa jej názoru krajský súd pri rozhodovaní o žalobe neposudzoval len vady a nezákonnosť v rozsahu podľa žaloby, ale zaoberal sa zrejme podľa § 250i ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) aj zákonnosťou Oznámenia a stanoviska Krajského úradu v Bratislave z 23. mája 2007 č. 2416/2007-BB5 (ďalej len „Stanovisko“) a teda hmotnoprávnym predpokladom, ktorým je záver, či žalobkyňa je štátnym občanom Slovenskej republiky (ďalej len „štátny občan“). Krajský súd sa však pri dokazovaní a skúmaní hmotnoprávneho predpokladu tzn. existencie občianstva obmedzil len na dôkazy správnych orgánov, ktoré boli súčasťou priloženého spisu, opomenul otázku dostatočnosti dôkazov a nedal žalobcovi možnosť vyjadriť sa k tejto otázke výzvou na predloženie dôkazov, a to ani na pojednávaní.

Z rozsudku nie je zjavné, ktorý právny predpis považuje krajský súd za „platný v čase narodenia žalobkyne“, a síce ktorý právny predpis aplikuje na posúdenie štátneho občianstva žalobkyne. V tejto časti je rozsudok nedostatočne odôvodnený, a teda je nepreskúmateľný. Hoci žalobkyňa v žalobe poukázala na skutočnosť, že žalovaný nezohľadnil ústavný zákon č. 255/1939 Sl. z. o štátnom občianstve, krajský súd sa k možnosti aplikácie tohto predpisu nijak nevyjadril. Stanovisko a Oznámenie len spochybňujú existenciu štátneho občianstva žalobkyne na základe domnienky, že otec žalobkyne bol v čase jej narodenia pravdepodobne maďarský štátny občan. Stanovisko ani Oznámenie sa nezaoberalo otázkou, či žalobkyňa nenadobudla štátne občianstvo Slovenskej republiky inak, ako po otcovi, pričom správne orgány podľa názoru žalobkyne úplne opomenuli ústavný zákon č. 255/1939 Sl. z. o štátnom občianstve a ďalšie relevantné predpisy.

Doklady, o ktoré sa Stanovisko a Oznámenie opierajú, pritom podľa názoru žalobkyne nepreukazujú jednoznačne neexistenciu jej štátneho občianstva tak, ako to vyžaduje § 9a ods. 11 zákona o štátnom občianstve a preto je uloženie pokuty za nerešpektovanie tohto oznámenia v rozpore so zákonom, nakoľko takéto oznámenie nie je oznámením v zmysle § 9a ods. 11 zákona o štátnom občianstve.

Ďalej žalobkyňa poukázala na to, že pre určenie jej občianstva bolo rozhodujúce občianstvo jej otca v čase jej narodenia, ktoré bolo podľa § 1 ods. 1 písm. a) ústavného zákona č. 255/1939 Sl. z. o štátnom občianstve slovenské, nakoľko podľa tohto zákona bola rozhodujúcou skutočnosťou nie národnosť otca žalobkyne, ale jeho domovské právo, ktoré bolo nepochybne na území vtedajšieho slovenského štátu. Pre určenie domovského práva je určujúci zák. čl. XXII/1886 v nadväznosti na uhorský „obecný zákon“ číslo 18/1871, ktorý upravoval otázku domovského práva na území bývalého Uhorska, po jeho rozpade platil naďalej na slovenskej časti územia Československej republiky.

Podľa § 10 zák. čl. XXII/1886 sa domovské právo nadobúdalo tým, že osoba sa trvalo zdržiavala na území obce počas obdobia minimálne 4 rokov a prispievala k tzv. obecným ťarchám. Domovské právo sa nadobúdalo tiež narodením, kedy dieťa nadobudlo domovskú príslušnosť k obci svojich rodičov.

Rodný list otca žalobkyne ako aj sčítacie hárky z rokov 1930 a 1940 a napokon aj rodný list žalobkyne preukazujú splnenie podmienok existencie domovského práva otca žalobkyne k obci na území slovenského štátu v rozhodujúcom období, a teda aj existencie jeho slovenského občianstva.

Podľa vyššie uvedených predpisov, podľa názoru žalobkyne, mal teda jej otec v čase nadobudnutia platnosti ústavného zákona o štátnom občianstve domovské právo na území, ktoré náležalo slovenskému štátu (v Stupave), a teda sa stal od 14. marca 1939 slovenským štátnym občanom bez ohľadu na to, či bol československým štátnym občanom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona.

Poukázala tiež na to, že ústavný zákon č. 255/1939 Sl. z. ostal v platnosti aj po prijatí zákona č. 1/1944 Sb. n. SNR.

Žalobkyňa nadobudla slovenské štátne občianstvo narodením v súlade s § 2 ods. 1 ústavného zákona č. 255/1939 Sl. z., a je teda štátnym občanom v zmysle v súčasnosti platných predpisov.

Ďalej doplnila, že jej otec ani jeho predkovia neuskutočnili žiaden úkon smerujúci k voľbe štátneho občianstva podľa § 4 zákona č. 236/1920 Sb., čo preukazuje sčítací hárok z roku 1930, podľa ktorého bol jej otec v tom čase československým štátnym občanom.

K nemožnosti prepustenia zo štátneho zväzku v prípade jej otca po roku 1930 žalobkyňa poukázala na to, že v období po roku 1930 mohol jej otec podľa ústavného zákona č. 236/1920 Sb. a uhorského zákona L/1879 stratiť štátne občianstvo len prepustením zo štátneho zväzku, čo bolo podmienené rozhodnutím ministra obrany o prepustení z obranného zväzku s Československou republikou a následným vystáňovaním sa žiadateľa z územia Československej republiky v lehote stanovenej v rozhodnutí o prepustení zo štátneho zväzku, najneskôr však do jedného roka od vydania rozhodnutia. Nakoľko je preukázané, že otec žalobkyne sa nikdy nevystáňoval z územia patriaceho československej republike, ak by aj došlo k prepusteniu zo štátneho zväzku rozhodnutím, toto rozhodnutie by sa márnym uplynutím lehoty na vystáňovanie stalo neplatným.

Vzhľadom na uvedené podľa názoru žalobkyne nikdy neboli splnené hmotnoprávne podmienky na prepustenie zo zväzku československého štátneho občianstva. Rozhodnutie Okresného úradu č. 17.875/1932, ktoré malo byť podkladom na prepustenie zo štátneho zväzku s Československou republikou, nebolo nikdy žalovaným predložené a súdom preskúmané.

Podľa v danom čase platných predpisov bolo doplňujúce poznámky na matričných dokladoch možné vykonať buď na základe žiadosti, alebo na základe verejnej listiny. Na tak závažné rozhodnutie o tom, že určitá osoba nie je občanom Slovensky republiky, je podľa názoru žalobkyne nevyhnutné, aby súd zohľadnil a preskúmal príslušnú verejnú listinu – teda rozhodnutie okresného úradu z roku 1932.

Žalobkyňa však existenciu takéhoto rozhodnutia spochybňuje, nakoľko jej otec nikdy neuskutočnil kroky, ktoré by boli predpokladom na prepustenie zo štátneho zväzku. Vzhľadom na uvedené nemôže byť sčítací hárok jediným dôkazom preukazujúcim existenciu, resp. neexistenciu štátneho občianstva. Slovenské štátne občianstvo žalobkyne je podľa jej názoru nepochybné.

Správne orgány spochybnili jej štátne občianstvo na základe nesprávnej právnej úvahy, jednoznačne nesprávnej aplikácie právnych predpisov a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Neexistenciu štátneho občianstva žalobkyne však nepreukázali.

Žalovaný sa k odvolaniu vyjadril listom z 3. marca 2010, v ktorom žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods.2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený 20. októbra 2010 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podmienky nadobúdania, straty a osvedčovania štátneho občianstva Slovenskej republiky a priestupky na úseku štátneho občianstva Slovenskej republiky upravuje zákon o štátnom občianstve.

Podľa § 9a ods. 1 sa štátne občianstvo Slovenskej republiky preukazuje platným osvedčením o štátnom občianstve Slovenskej republiky, platným občianskym preukazom, platným cestovným pasom alebo potvrdením podľa odseku 13.

Podľa ods. 2 osvedčenie o štátnom občianstve Slovenskej republiky vydáva

príslušný obvodný úrad v sídle kraja na základe písomnej žiadosti o vydanie osvedčenia o štátnom občianstve Slovenskej republiky, ktorá sa podáva osobne na obvodnom úrade v sídle kraja, diplomatickej misii alebo na konzulárnom úrade Slovenskej republiky.

Podľa ods. 11, ak sa po vydaní osvedčenia o štátnom občianstve Slovenskej republiky preukáže, že žiadateľ nie je štátnym občanom Slovenskej republiky, osvedčenie o štátnom občianstve Slovenskej republiky je neplatné odo dňa jeho vydania. Ministerstvo oznámi túto skutočnosť žiadateľovi, ktorý je povinný vydané osvedčenie vrátiť ministerstvu do 30 dní od doručenia oznámenia. Ministerstvo vedie evidenciu neplatných osvedčení o štátnom občianstve Slovenskej republiky.

Podľa § 9b ods. 1 písm. c) priestupku sa dopustí ten, kto nevráti vydané osvedčenie o štátnom občianstve Slovenskej republiky ministerstvu do 30 dní od doručenia oznámenia ministerstva podľa § 9a ods. 11.

Predmetom súdneho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie správneho orgánu, ktorým bola žalobkyni uložená pokuta za porušenie povinnosti uloženej v § 9b ods. 1 písm. c) zákona o štátnom občianstve, nakoľko po doručení Oznámenia toto nerešpektovala a osvedčenie o štátnom občianstve nevrátila.

Žalovaný poukazoval na to, že zákonnosť udelenia štátneho občianstva žalobkyne a neplatnosť osvedčenia o jej štátnom občianstve správne orgány rozhodujúce o priestupku neboli oprávnené preskúmať a touto otázkou ako prejudiciálnou boli viazané.

Podľa § 245 ods. 1 OSP, pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu posúdi súd i zákonnosť prv urobeného správneho rozhodnutia, o ktoré sa preskúmané rozhodnutie opiera, ak bolo preň prv urobené rozhodnutie záväzné a ak nie je na jeho preskúmanie určený osobitný postup.

Podľa § 250i ods. 2, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným

správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Z napadnutého rozsudku krajského súdu je zrejmé, že v zmysle vyššie uvedených ustanovení OSP krajský súd postupoval správne, keď preskúmal aj zákonnosť Oznámenia, avšak pochybil, keď nedoplnil dokazovanie pokiaľ ide o skutkové okolnosti týkajúce sa štátneho občianstva otca žalobkyne v čase jej narodenia.

Z administratívneho spisu vyplýva, že neexistenciu štátneho občianstva žalobkyne správny orgán posudzoval iba na základe spochybnenia štátneho občianstva jej otca v čase jej narodenia, s poukazom na poznámku v jeho rodnom liste a údaje uvedené v sčítacích hárkoch.

Odvolačí súd súhlasí s názorom žalobkyne, že tieto dôkazy nepostačujú na to, aby mohol na ich základe správny orgán rozhodnúť, že žalobkyňa nie je a nikdy nebola štátnym občanom Slovenskej republiky.

Štátne občianstvo je trvalý právny vzťah (zväzok) fyzickej osoby ku konkrétnemu štátu, najčastejšie štátu, v ktorom fyzická osoba žije, pričom obsahom tohto vzťahu sú práva a povinnosti stanovené vnútroštátnym právom príslušného štátu, a preto akékoľvek rozhodnutie o tom, že niekto je alebo nie je štátnym občanom musí byť vydané po riadnom o nepochybnom preukázaní rozhodných skutočností.

V danom prípade sa tak krajský súd ako aj správne orgány nevysporiadali s množstvom otázok a pochybností, ktoré pri zistení štátneho občianstva otca žalobkyne a žalobkyne samotnej bolo potrebné zodpovedať. Predovšetkým otázka aplikácie právneho predpisu účinného v čase narodenia žalobkyne, posúdenie občianstva jej otca vzhľadom na jeho domovské právo, reálna možnosť prepustenia otca žalobkyne zo štátneho zväzku v roku 1932 vzhľadom na v tom čase platnú a účinnú právnu úpravu, ako aj rozdiel medzi údajmi v rodnom liste otca žalobkyne nachádzajúcim sa v administratívnom spise a tým, ktorý predložila žalobkyňa.

Odvolací súd poukazuje na to, že Ministerstvo vnútra SR neurobilo všetky úkony smerujúce k bezpochybnému zisteniu štátneho občianstva žalobkyne najmä potom, ako mu bolo doručené vyjadrenie žalobkyne zo 6. septembra 2007, v ktorom spochybňovala správnosť údajov uvedených v Oznámení. Napriek tomu, že zákon o štátnom občianstve neupravuje osobitne postup správneho orgánu pri preukazovaní, že žiadateľ, ktorému bolo vystavené osvedčenie o štátnom občianstve nie je štátnym občanom SR, ministerstvu vnútra nič nebránilo v tom, aby po doručení sťažnosti a námietok žalobkyne opätovne preverilo okolnosti, za akých mal jej otec byť prepustený zo štátneho zväzku v roku 1932, prípadne si vyžiadať od žalobkyne dôkazy podporujúce jej tvrdenia, a s týmito novými skutočnosťami sa vysporiadať.

Bez odstránenia uvedených nezrovnalostí toto Oznámenie nemožno považovať za oznámenie podľa § 9a ods. 11 zákona o štátnom občianstve, nakoľko oznámenie podľa tohto ustanovenia môže ministerstvo vnútra vydať iba potom, ako sa preukáže, že žiadateľ nie je štátnym občanom Slovenskej republiky. Zo spisového materiálu ani z rozhodnutí správnych orgánov, krajského súdu ani zo samotného oznámenia však nevyplýva, že táto skutočnosť bola preukázaná.

Z uvedených dôvodov sa odvolací súd nestotožnil s rozhodnutím krajského súdu a uznal námietky žalobkyne za dôvodné.

Keďže súd prvého stupňa žalobu žalobkyne zamietol, postupoval odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 OSP tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil podľa § 220 OSP, keďže neboli splnené podmienky na jeho zrušenie ani potvrdenie.

Vzhľadom na to, že podľa ustálenej judikatúry najvyššieho súdu nie je úlohou súdov pri preskúvaní rozhodnutí správnych orgánov nahrádzať ich činnosť, najmä pokiaľ ide o riadne zistenie skutkového stavu, zrušil odvolací súd napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vrátil vec žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie s tým, že v ďalšom konaní budú správne orgány viazané právnym názorom odvolacieho súdu, za účelom riadneho zistenia skutočného stavu doplnia dokazovanie v naznačenom smere a príslušný odbor

Ministerstva vnútra SR vo veci opätovne rozhodne, pričom svoje rozhodnutie aj náležite odôvodní.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP, a úspešnej žalobkyni priznal ich náhradu, a to aj za konanie pred súdom prvého stupňa, vo výške 277,81€. Tieto pozostávajú z náhrady súdneho poplatku za podanie žaloby a odvolania (2 x 33€) a náhrady trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej pomoci á 53,49€ (príprava a prevzatie veci, podanie žaloby a podanie odvolania), 19% DPH 30,49 € a trikrát režijný paušál á 6,95€.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 20. októbra 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová